Посаджену у запашну ріллю
вишневу гілку поливали діти.
А я наїно нітився з жалю
й не знав: чи плакати, а чи радіти.

Хотілось закричати: не губіть,
земля не прийме плоть чужого тіла!
Та промінь думки блиснув мимохіть —
і я замовк. Слова мої зомліли.

Бо що, коли я хибну?.. як тоді?..
Життя, як млин, бува й не в гаразді:
хоч є вода, а все одно не меле.

Нехай шукають власну суть і путь
до Істини. Тоді не пропадуть —
їм доля свій широкий шлях простелить.